

מסורת הש"ס

(א) לעיל יא, וי"ג, ט; (ב) לועל טו, טו, מנחות ו, יא; (ג) לעיל טו, יומא מת, נזכר מנחות כו; עיי' ת"כ וירקא גרבה פרש; ד' הייא, ע"ע ירוש' יומא פ"ה ה"א, (ד) ע' ת"כ וירקא חובבא פרש; ג ה"י, (ה) וימתא ע"ש, טו; ע"ש דלמא וואלמר דר' יהודה המקבל וכו', (ו) נע' ח' לקמן לד'; ד"ה למעטינן, (ז) וימתא מת, כ"ב קול; זכבורא מדן; ירוש' גר' פ"ה ה"א, סוטה פ"ה ה"א, הוריות פ"א ה"ג, (ח) לקמן; ג: מנחות יז, (ט) וירקא ה דיב, (י) לקמן סט, (יא) לקמן כז; (יב) לעיל טו, (יג) ועי' לעיל יא, בתר"ה בא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' והאמר רב יהודה אמר רב הטומע נירי: (ב) שם מנח"י ענין לקבלה: (ג) ר"ש ד"ה וחסם לומר לך דא לעובדה צד עובדה צימין שזריקת דמה צימין (ד) ד"ה דא לעובדה וכו' ככלי הוא וכשרה וכו' אי בעי ככלי: (ה) ד"ה לקומץ וכו' צימין סד"א דהואל כלי' והדיא:

שינויי נוסחאות

[א] וימתא (מת א) הני דהאמר רב יהודה המקבל (הגר"ב) ובה כבי"א: [ב] ליל ואת כל דם הפר ישפך, וכה' כמקון (הגר"ב) ובה' בכתובי': [ג] ליל ר"ש שלא בכלי שרת כשרה (גר"י): [ד] אצבע וכהונה מדר' יהודה (גר"י): [ה] ואת כל דם הפר יעצלו (ש"ס): [ו] ליל ביד (הש"כ): [ז] שזריקתו (כ"פ): [ח] כלן קס"ד ומס' דאי ס"ד, צ"ב: [ק] ובה' בדין: [י] דורשיש' כן שבעתי בסדר (ש"ס): [יא] והא בשפיכת ליל (ש"ס): [יב] בלוי' חזק: [יג] שצ"מ נטק' והיכי מצי למימר הכי: [יד] ליל כיון (ששכ"י, יעב"ש): [טו] ליל כמבשלים (ה"ח): [טז] והא דאמרנן מתקן, ליל דבריה כל הפסולין תנן קיבל כו' (ש"ס וגר"י), וכן ע"י קאי דללקיטא (פ"ח ה"ח), אכל כה"י ולי' פי דקאי דלעיל ע"ש ניקטסם ופירושם, וע"ע קריא, ט"ק ומלח"ט: [יז] יהודי (כ"ה בשמחה): [יח] ליל הולכה מי"מ [קשת] הא לא כתיב (ד' ד'י): [יט] הא' נטקף פי היכי דהוה מנטיה לעיל בשולח פ"ק הולכה בור אי לאו משום דליקין מקרי: [כ] בגללן נטקס ל"א ואתי, וליע' לנכר' (חז"א ס"ד סק"ה וי"ח): [כא] דמשני בשלחי ב' חטאת (לקמן ג) א' סבר כלי' (ש"ס): [כב] דהיקשא ואידך שנייה כו' כלי' (ש"ס), ומה שגימט' א"ח כיון מקומא אלא לקמן אהי מיתות מגיש' דמוצויע' ליפנין לה (צ"ב, הגר"א אהרן, ועי' סק"ה דמק"י ורובין, וגם מתחיל דבר): [כג] ע"י אי' מ"ש להויה: [כד] מליץ בוריק: [כה] נהלא דמית' ענישה ר"ש מתקן, ולי' כדאמרנן בסמוך בא לעובדה ככלי עובדה בשמאל כו': [כז] מדנביה' משמע דא לעובדה כשמאל כאש' קאי על עובת הקבלה, ועי' תוס' מנחות שדמו פ"ה (גר"י):

ליקוטים

דס תופר יקבלו, כלומר מדס שכתוב בפסוק קח מהים מנו ונשאר דס והתפר אותו על המנו שנמצא המסור דס מהפר, קסבר גורעין המים' ומסויסין אותו על הפר ודורשינן אותו דס מהפר כו', ואם קבל דס הפר ככלי ותשפר דס הכלי ואספסו שר' פי' הכלי קדשו כבד, (ר"ש יומא מת), גורעין ומוסיפין ודורשינן, כלומר דבר

ולרבי שמעון דלא צעי קידוש קומץ. כדאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כו), **שלא בכלי שרת** פסולה ורבי שמעון מכשיר; **ולמ"ד נמי ר"ש צעי קידוש קומץ**. דאיכא אמוראי דפליגי התם במילמיה דר"ש ואיכא למ"ד הכל מודים בקומץ שטעון קידוש וכי קאמר ר"ש (א כשרה בהקטרה קאמר אס נטלו מתוך כלי שרת לאחר שקידשו והקטירו צידו: **בשמאל אכשורי מכשר**. לקדש דלא עדיף קידוש הקומץ מנקבלת הדס דמכשר לה רבי שמעון בשמאל: אי **לקמילה גופה**. שמהא צימין דלר"ש לא נפקא ליה (א מוקמן הבהן דהא אמרו לעיל וי"א]. דצעין לרבי שמעון אכזב (א מדר' יהודה נפקא: מאי **טעמא דר' שמעון**. דמכשר הקטרת קומץ שלא בכלי אס העלן (א למוצה צידו אמר קרא בנמנה קדש קדשים הוא (א לכי איתקש מנחה למטאת ואסם לומר לך דא לעובדה צד עובדה צימין שזריקת דמה צימין (א במתן אכזב ולא בכלי וצעיא ימין דכתיב דה אכזב וכהונה: דא **לעובדה ככלי עובדה כאשם**. שזריקה (א ככלי (א והיא כשרה בשמאל לר"ש כדאמר לעיל זרק בשמאל פסול ור' שמעון מכשיר אלמא אי צעי ציד עבד אי ככלי עבד וממילא נפקא קמליה צימין דהא עבודת יד היא ולא עבודת כלי: **לקומץ דמנחת חוטא**. שמהא קמילתו צימין (א): **דהואל וא"ר שמעון**. בצ"ק דמנחות (דף ג) צדין הוא שמהא מנחת חוטא טעונה שמן ולבונה שלא יאה חוטא נשכר ומפני מה לא הטעינה שלא יאה קרבנו מהדור קד"א קמילת שמאל מתכשר בה קמ"ל יד יד דרצא. כולה שמעמי' מנמחות: **בתנ"י נשפך על הרצפה**. מואר כהמה שלא נתקבל ככלי: **גמ' מהפר יקבלנו**. שאס נשפך מן הואר על הרצפה ואספו פסול שהרי לא נתקבל מהפר (א, דאי ס"ד דהאי מ"ס דכתיבא במדס דרשינן ליה דכתיב דמשמע מקאת **גורעין**. אות מתיבה זו ומוסיפין אותה על חצירתה ודורשים (א כר"ש בסדר יומא: **בשפיכת א' שייים כפיצ**. ולא בקבלה: דהא ליסיה למוליה דס, שכבר ניתן ממנו על הקרנות: **סני למעלה**. שלא יפול דס הסנין על המזרק: **ודבר אחר**. סנין, **בשפס מורק**. ולא לתוכן (א: **כפורי וזה**. קרי למורקין בספר עזרא על שם קינוח כדאמר במסכת חולין (דף כ): אי איכא בלימא דפרישא למכפריה א"י וצעי לכפורי דייה כההוא גצרה גבי גירון קיסר (גיטין דף טו), **לריד שיטן** ורידין

דלא כתיב בה אכזב ולא פליג ר' שמעון ואע"ג דדרשי' ימין מהיקשא דחטאת הניחא למאן דאמר דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בהיקש אלא למאן דאמר אין חוזר ומלמד דהיקש אמאי לא פליג ר' שמעון ומלמד דהיקש אלא כשר א"י משום הולכה נמי קאמר דלכתחילה דבעי ימין צוריקה וא"ת ויכין דילפינן אכזב דחטאת בגזירה שוה מאכזב דמזויע דהוא צימין היכי ילפינן ימין בשאר קרבנות מחטאת בהיקשא דזאת התורה הא פלוגתא דאמוראי היא בריש אחיה מקומן (לקמן דף ג) אי דבר הלמד מגזירה שוה חוזר ומלמד דהיקש או לא ונראה מתוך כך דכל שכן דניחא הכ טפי פריך והרי זריקה

דלא כתיב בה אכזב ולא פליג ר' שמעון והשתא הא דמשני (א) בצ"ק דחולין (דף כג), סבר לה כרבי שמעון דכהונה צעיא אכזב היינו כמאן דאמר חוזר ומלמד דהיקשא (א) אכל רבי שמעון דמכשר בצרייתא הכא שמאל צוריקה לא צעי למילף ימין בהיקשא דזאת התורה מחטאת דסבר דזריקה מהואה לא ילפינן ואידך שנייא דמשני בפרק התורה (מנחות דף פג), כדי נסבה הוי כמאן דאמר אין חוזר ומלמד דהיקשא ומיהו בפרק קמא דחולין (דף כג), לית שנייא דכדי נסבה אכל בסוף דס חטאת (לקמן דף נה), משני תרוייהו ומיהו אפשר דהכא מודו כולי עולמא דחוזר ומלמד דהיקשא כיון דמזויע' חול (א) דהוא למלמד דראשון ומתירון זה אנו כריכין בסמוך (דדריש) (א דא לעובדה ציד עובדה ככלי עובדה וי"א היקש וחתאת גופיה מגזירה שוה דמזויע' ליפנין לא ואס תאמר מאי פריך והרי זריקה דלא אכזב אלא כהונה ופסולה ולא פליג רבי שמעון [מת"ק] נמי הוה ליה למיפריך אמאי פסל שהרי בחטאת צעי אכזב בצרייתא כדאמר באכזבו ולקח וגם אמרו דתנא קמא סבר מקרא נדרש לפניו אכל מכהונה לא יליף ואי פסול צוריקת שמאל בשאר קרבנות מהיקשא דזאת התורה א"כ מאי פריך מר' (א) שמעון ונראה לי דמדדנן לא הוה צעי למיפריך דהוה מאי למימר דטעמא דרבנן לאו משום דאכזב נדרש לפניו וצרייתא דמי באכזבו ולקח לדברי ר' שמעון נקטיה וטעמא דרבנן דפסלי שמאל בקבלה משום דכתיב ולקח הכהן מן הדם וסברי רבנן כהונה לא צעיא אכזב וכן משמע פרק דס חטאת (לקמן דף נה), דפריך ימין מדברה דר כר חנה נפקא ומשני ימין כדי נסבה ואיציעת אימא כר' שמעון דאמר כהונה צעיא אכזב מכלל דלרבנן כהונה לא צעיא אכזב ולכך הוצרך לשנוי כדי נסבה ולרבנן דכתיב דהו (א) צוריקה בשאר קרבנות כהן משמע ימין ולא צריך למילף מאכזב דחטאת. דצו"ך:

גורעין ומוסיפין ודורשינן. לא שייך למיפריך סכינא חריפא אפסקא קראי (א) אלא כשמסכר מציא אחת כי הדיא דיש גומלין (צ"ב דף ק"א): ואס תאמר חיפוק לי מדממעטינן דס סנין כל שכן שעל הרצפה ויש לומר דלימלא דס סנין גרע משום דנתקבלה בפסול אי נמי אי לאו טעמא דגורעין ומוסיפין ודורשין הוה אמיינא דמדס הפר ולא מדס הפר ודבר אחר אמא למעוטי שעל הרצפה אכל דסקין שפיר דמי: **בשפת מורק**. [פירש"י] צחוץ ולא שיפול [לתוכו פ"י] צחוץ המזרק דאס כן הוה ליה דבר אחר [ואין להקשות] דגבי הואה דפרה אמרינן גמר להוית מקנח ידיו בגופה של פרה בפרק קמא דמנחות (דף יז) אכל הכא לא מקנח ליה לכסין בגופה של פרה לפי שאו היה הסכין מלא וימין ולא היה עוד נאה לשחוט ומיהו כההיא שמעמא גופה גבי פרה אמרינן בשלמא ידו מקנח לה בגופה של פרה אלא אכזבו במאי מקנח אמר אצ"י בשפת מורק והשתא ידו נמי ליקנח בשפת

שפסותה בידיו הולכת למשה מטיין שהדין כן וישיי לו רמז מן התורה, אצ"פ שאין מקום הרמז ההוא מסורת בידינו, אנו רשאיין לגרוע מתוכה זו ולהוסיף בשניה כדי לדרוש את המקרא על דרך הדין המסור בידינו כדי לעמוד על מקום הרמז מן התורה, וכי תימא אם איתא לכתוב קרא הלא, דאנו לאו מיערק קא אהנין לפעקריה לקרא מפשטיה לגמרי, דהא קיימא לן אין מקרא יוצא מיד פשוטו אלא בכבוד ודפרשת יבמין בלחור, הלכך אצטרך קרא כדכתיב לפשטיה כד, (ר' רמז צ"ב ק"א):

מחטאת [ד]נשאר קרבנות כשרים בשמאל כדאמרי' עשה ר"ש (א) בשמאל כאשם (א) וא"ת כיון דילפינן וכו' (תוס' וי"ח, ה"ח): **בא"י** ותר' דר"ש תר"ל אפליגי ולהכשיר בשום דעבודה שאפשר לבטלה הוא, י"ב, כי היכי דהוה מכשיר לעיל בשליה פ"ק (דף יד) הולכה בור אי לאו משום דליף מק"י:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

כה.

העוף נמי לא הוה (א) צעי ימין במליקה אלא כהזאה דווקא וא"ת וכיון דר' שמעון פליג במליקה א"כ מתני' דפרק חטאת העוף (לקמן דף סח), דמלק בשמאל כו' לא אחיא כרבי שמעון (א) והא על כרחין כרבי שמעון אחיא מדקמתי סיפא או בזילה אינו מטמא בגדים אצית

הבליעה ומפרש טעמא (א משום דכל שפסולו בקדש אינו מטמא בגדים אצית הבליעה ומפרש בגמרא דכיון דהך שחיטה מתרת את האיסור פי' שאס עלה לא ירד והיינו כרבי שמעון דלרבי יהודה נשחטה בזילה תרד דממעט לה מוצאת היא העולה בפירקין (א וי"ל דההוא תנא סבר לה כותיה כחאל ופליג עליה כחאל אי נמי אפי' רבי יהודה מודה בעופות דלא ירדו משום לילה דכיון (א) דהוה פסולן בקודש דלא כתיב שלשה מיטוטי אלא בזהמה וא"ת דצריכי מוצח מקדש (לקמן דף פג), מפקי רבי עקיבא ורבי יוסי הגלילי מעולה וכצנים דמוצח מקדש את הראוי לו ומאן דדריש מכצנים פוסל הרבה בעוף וימר מזהבמה וי"ל דרבי יהודה סבר כמאן דדריש מעולה ולא מהכצנים (א) או משאר דרשות דהתם ורבינו שמואל מיישב גירסת הספרי ומפרש והרי זריקה דלא כתיב אלא כהונה ותנן זרק בשמאל פסל ולא פליג רבי שמעון דמכיון (א) דתנן כל הזבחים שקיצל בשמאל פסל כל שכן זריקה שהיא עיקר כפרה ולא פליג רבי שמעון כי אס על קבלה ואי הוה פליג אצריקה הוה ליה לאשמועינן כח דהימירא דמכשיר ר' שמעון צוריקה וכו"ש בקבלה וז"ע אי מצי לפרש הכי לשון ותנן זרק בשמאל פסל והא (א) דלמרי' בפרק כל הפסולין (לקמן דף ג), קבל צימין ומנן בשמאל יחזור (א) לימין והיינו משום הזריקה דצעי ימין דאי משום אכזב ואחאי פסל ומו דרבי שמעון אכזב הוה ליה לפלוגי ולהכשיר משום דעבודה שאפשר לבטלה הוא (א) ושמא לכתחילה קאמר יחזור לימין שלא יעשה זריקה בשמאל אכל דיעבד זרק בשמאל כשר א"י משום הולכה נמי קאמר דלכתחילה יחזור לימין אכל דיעבד כשר א"י (א מיירי בחטאת דמודה ר' שמעון דצעי ימין צוריקה וא"ת ויכין דילפינן אכזב דחטאת בגזירה שוה מאכזב דמזויע דהוא צימין היכי ילפינן ימין בשאר קרבנות מחטאת בהיקשא דזאת התורה הא פלוגתא דאמוראי היא בריש אחיה מקומן (לקמן דף ג) אי דבר הלמד מגזירה שוה חוזר ומלמד דהיקש או לא ונראה מתוך כך דכל שכן דניחא הכ טפי פריך והרי זריקה

דלא כתיב בה אכזב ולא פליג ר' שמעון והשתא הא דמשני (א) בצ"ק דחולין (דף כג), סבר לה כרבי שמעון דכהונה צעיא אכזב היינו כמאן דאמר חוזר ומלמד דהיקשא (א) אכל רבי שמעון דמכשר בצרייתא הכא שמאל צוריקה לא צעי למילף ימין בהיקשא דזאת התורה מחטאת דסבר דזריקה מהואה לא ילפינן ואידך שנייא דמשני בפרק התורה (מנחות דף פג), כדי נסבה הוי כמאן דאמר אין חוזר ומלמד דהיקשא ומיהו בפרק קמא דחולין (דף כג), לית שנייא דכדי נסבה אכל בסוף דס חטאת (לקמן דף נה), משני תרוייהו ומיהו אפשר דהכא מודו כולי עולמא דחוזר ומלמד דהיקשא כיון דמזויע' חול (א) דהוא למלמד דראשון ומתירון זה אנו כריכין בסמוך (דדריש) (א דא לעובדה ציד עובדה ככלי עובדה וי"א היקש וחתאת גופיה מגזירה שוה דמזויע' ליפנין לא ואס תאמר מאי פריך והרי זריקה דלא אכזב אלא כהונה ופסולה ולא פליג רבי שמעון [מת"ק] נמי הוה ליה למיפריך אמאי פסל שהרי בחטאת צעי אכזב בצרייתא כדאמר באכזבו ולקח וגם אמרו דתנא קמא סבר מקרא נדרש לפניו אכל מכהונה לא יליף ואי פסול צוריקת שמאל בשאר קרבנות מהיקשא דזאת התורה א"כ מאי פריך מר' (א) שמעון ונראה לי דמדדנן לא הוה צעי למיפריך דהוה מאי למימר דטעמא דרבנן לאו משום דאכזב נדרש לפניו וצרייתא דמי באכזבו ולקח לדברי ר' שמעון נקטיה וטעמא דרבנן דפסלי שמאל בקבלה משום דכתיב ולקח הכהן מן הדם וסברי רבנן כהונה לא צעיא אכזב וכן משמע פרק דס חטאת (לקמן דף נה), דפריך ימין מדברה דר כר חנה נפקא ומשני ימין כדי נסבה ואיציעת אימא כר' שמעון דאמר כהונה צעיא אכזב מכלל דלרבנן כהונה לא צעיא אכזב ולכך הוצרך לשנוי כדי נסבה ולרבנן דכתיב דהו (א) צוריקה בשאר קרבנות כהן משמע ימין ולא צריך למילף מאכזב דחטאת. דצו"ך:

גורעין ומוסיפין ודורשינן. לא שייך למיפריך סכינא חריפא אפסקא קראי (א) אלא כשמסכר מציא אחת כי הדיא דיש גומלין (צ"ב דף ק"א): ואס תאמר חיפוק לי מדממעטינן דס סנין כל שכן שעל הרצפה ויש לומר דלימלא דס סנין גרע משום דנתקבלה בפסול אי נמי אי לאו טעמא דגורעין ומוסיפין ודורשין הוה אמיינא דמדס הפר ולא מדס הפר ודבר אחר אמא למעוטי שעל הרצפה אכל דסקין שפיר דמי: **בשפת מורק**. [פירש"י] צחוץ ולא שיפול [לתוכו פ"י] צחוץ המזרק דאס כן הוה ליה דבר אחר [ואין להקשות] דגבי הואה דפרה אמרינן גמר להוית מקנח ידיו בגופה של פרה בפרק קמא דמנחות (דף יז) אכל הכא לא מקנח ליה לכסין בגופה של פרה לפי שאו היה הסכין מלא וימין ולא היה עוד נאה לשחוט ומיהו כההיא שמעמא גופה גבי פרה אמרינן בשלמא ידו מקנח לה בגופה של פרה אלא אכזבו במאי מקנח אמר אצ"י בשפת מורק והשתא ידו נמי ליקנח בשפת

דהימלא דמכשיר ר"ש בוריקה וכו"ש בקבלה, י"ב, דלוי' עובדה כל כך, ואע"ג דלמתי קשה לילף מהיקשא דחטאת, איתא למ"ד (כ"י) [נדר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בהיקש, אלא למאן דאמר אין חוזר ומלמד בהיקש] אמאי לא פליג ר' שמעון, דמסביר יו ליכס מילתיה דר"ש אליבא דכ"ע, (ושון הור"פ): **בא"י** וצ"א א' כפי' לר"ש ב"י, גליון, וקשה לפי' דאין או כל שכן דהא אשכחן לעיל דלר"ש דאמר שיהי חטאת פסול מנחה כשר, ע"כ נמנחה דחטאת עיקר בוריקה בשאר קרבנות, ויש ללוקדן וזק בשמאל פסול מזה דמק פקל כל הפסולין (דף ג) קבל צימיי ומנן למטאל יחזיר למיט, דלפילי יהיה משום הולכה מ"מ שמעינן דסהור לא צעיא אכזב כהולכה וכו"ש בקבלה (א) ומיהו קשה ודלמא בחטאת כי ממני דמקנן דמקנן (ע"כ) [קבלן בשמאל פסל, ואיחרי

עין משפט ונר מצוה

ע"א מ"י פ"א מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כה:

ב מ"י שם הלכה כו:
פ ג' דה"ה מ"י פרק ד מהלכות משה"ק הלכה ח:

תורה אור השלם

- לא תאפה וזמן חלקם נתתי אתה מאשי קדש קדשים הוא בחטאת וקאשום: וירקא ג, י
- ולקח הכהן הקישים מדם דהפר ותיבא אתו אל אהל מועד: וירקא ד, ה
- וזמן הכהן מן הקים על קרנות קטרת הסמים לפני ידוהו אשר באהל מועד ואת כל דם דהפר ישפך אל יסוד מזבח העולה אשר חתא אהל מועד: וירקא ד, ז
- כפורי זבוב שלשים כפורי כסף שנים ארבע מאות וישפךו בליים אחרים אלה: עורא א, י

מוסף רש"י

ולר"ש דלא בעי קידוש קומץ, דקמיי שלא בכלי שרת פסולו ור"ש מכשיר ופלגי מרי אמוראי בגמרא ר' יחי' ור' נחמן כר לתק, חד אמר טעמא דר"ש דלא בעי מתן כלי דכיון דמקן מכלי שרת מעלוה ומקטרוי אפילו במקדשה של חרס, יחד אמר הכל מודים בקומץ שטעון קידוש ואי דמכשר ר"ש שלא בכלי שרת כהקטרת המנחה קאמר, והיינו דקפריך ולי"ש דלא בעי קידוש קומץ דמכפשי' ר' יחי' ולי' נחמן דלמר נמי ר"ש בעי קידוש קומץ כשמאל שמעינן ליה דמכשיר ר"ש לקידוש קומץ כדלמיתן לקמן (א לעובדה ככלי עובדה כשמאל כאשם. (מנחות (א) כחטאת וכאשם. לכי איתקש מנחה למטאת ולאשם שאנין שוין כהלכותיהן לומר לך (ע"ע ר"א), בא לעובדה. קטרתה קומץ שהיא במקום זריקה: ביד, שלא עיקשה ככלי (מנחות כו), שלא קידש ככלי אלא קמן והויך ואקטיר צידו (שם (א) עובדה בימין בחטאת. שהקמן דה מריקת דס חטאת שהיא ציד אכזב וימין, דכתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת באכזב ומנן זמן וגו' ודרשינן באכזבו ומנן שלא תהא מנחה אלא צימין, דכל מקום שנאמר אכזב וכהונה אינו אלא ימין (ע"ע ר"א, ובעי"נ מנחות (כ) בא לעובדה ככלי. שקדש קומץ ככלי: עובדה. לקידוש קומץ: בשמאל כאשם. כאשם מועדע דכתיב ביה שמאל אלמא מולקטי' למטאת מזהב נפקא דכל עבודת מנחה הנעשות ציד ימין בעינן ויד יד תמה לי (מנחות (א), שזריקתו ככלי ולא ציד, דלן קי טעון מתן אכזב אלא חטאת בלבד, דהרי אמרינן דלר' שמעון זריקה כשרה בשמאל דמיא זרק בשמאל פסול ור"ש מכשיר, משום דבשאר זריקות הקטנות לא כתיב אכזב אלא כהונה ולי"ש כהונה צעיא אכזב (שם (כ) לקומץ מנחת חוטא. אילטריך יד יד (שם (א) שלא היא קרבנו מהדור, (א) תנא תא המנחה נאה (שם (א) מדרה הבשט, דס קינולא שהנפס ויהא זו (יומא פח), כפורי דהב, גבי כל שרת כתיב כספר עזרא וכן מוריקין ועל שם שמקנח זו אכזבו קרי להן כפורי, לשון וכפר ידיו דלעיון קסרי (דקטנו צ"ג ובעי"נ מנחות (א):

שיטה מקובצת

מדרב יהודה. האי סוגיא אליבא דמי' (לקמן דף יז) דבר הלמד בגי' שוה ומלמד [בהיקש], ולעיל דקאמר ולא פליג ר"ש [מקשה] אליבא דמ"ד אין חוזר ומלמד דלמא ליכס אליבא דכ"ע וי"א פליג ר"ש [מקשה] אליבא דמ"ד אין חוזר ומלמד דלמא ליכס אליבא דכ"ע וי"א פליג ר"ש [מקשה] אליבא דמ"ד גבי תרבהש. ע"כ מן מחטאת ליפנין לה דשיך טעמא דשלא יאה קרית מהדיר בפרק קמא דמנחות (דף ג) (תוס'): תור"ח" (בגמ' הקדוש) והרי זריקה וכו' הויל' לאשמעינן כח